

Vier kinderen, drie
mannen, twee carrières
en een burn-out

Elle van Rijn

Vier kinderen, drie
mannen, twee carrières
en een burn-out

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV

Voor David, Feline, Helena en Katelijne

Deze columns verschenen eerder in *Flair*, *ANWB-Kampioen*,
Hockey.nl, *Samen op Vakantie.nl*, *Vrouw en Nouveau*.

Copyright © 2015 Elle van Rijn
Voor overname kunt u zich wenden tot Em. Querido's
Uitgeverij B.V., Spui 10, 1012 WZ Amsterdam.

Omslag Esther van Gameren
Foto omslag Rogier Veldman

ISBN 978 90 214 5605 8 / NUR 320
www.querido.nl

Het komt maar zelden voor dat de dingen lopen zoals ik ze had gepland. Hoe dat komt weet ik niet. Wat ik wel weet, is dat ik voortdurend aan het jongleren ben met de consequenties van mijn uit de hand gelopen acties. Je kunt dit boek lezen als een handleiding voor hoe het niet moet. Of misschien kun je hieruit de conclusie trekken dat je zelf helemaal niet zo slecht bezig bent. Maar ik hoop vooral dat mijn frustraties de jouwe kunnen relativeren, en dat mijn geluksmomenten jou zullen inspireren tot nog meer liefde!

Elle van Rijn

Een Nederlands sprookje in Portugal

Er was eens, helemaal niet zo lang geleden, een vrouw met twee kinderen en een man. Ze was gewend aan het leven met hem en dacht dat het voor eeuwig was.

Op een dag ging ze naar Lissabon met tachtig collega's. Ze genoot van de oude stad vol vergane glorie. Ze proefde het eerlijke Portugese eten, dronk port van negen jaar oud en luisterde naar de smartlappen in de vreemde taal. Zingend door de kleine straten was ze teruggelopen naar het hotel en toen ze in bed lag leek het of ze zweefde. Dit gevoel moest ze zien vast te houden. Het lukte haar niet.

De dramatische klanken van de fadoliederen klonken in haar hoofd toen ze midden in de nacht wakker werd. Ze voelde zich niet goed. De oude port begon zijn tol te eisen. Negen jaar. Toen de drank gebotteld werd was ze nog een vrije vrouw. Deze gedachte liet haar niet meer los.

De ochtend bracht haar weer bij zinnen en ze stapte vrolijk in de bus die haar naar het einde van Europa zou leiden. Ze dansde mee in de conversatie en het bergachtige landschap trok aan haar voorbij als een romantisch decor. Toen vertelde een stem achter haar over de Portugese parken waar je 's nachts nog wolven kunt horen huilen. Ze keek over haar schouder en schrok van zijn ogen. Donkerbruin, zwart bijna, keken ze haar aan. Snel draaide ze zich weer om.

De bus stopte op de meest westelijke plek van het continent. Ze liet de wind door haar blonde haar waaien en keek naar de golven die stuksloegen tegen de rotsen. De zon maakte alles mooi en helder. Ze zocht iemand om het mee te delen, maar kon niemand vinden.

's Avonds aan een grote ronde tafel vroeg ze hoe de meest oostelijke plek van Europa eruitzag. Het antwoord kwam uit een onverwachte hoek. Weer schrok ze. Gelukkig had niemand het gemerkt, want het was er te donker en de muziek stond te hard om de stilte te kunnen horen. Het restaurant werd discotheek. Ze praatte en lachte met velen, maar hield alleen hem in de gaten. Plotseling stond ze tegenover hem, zomaar ergens tussen het feestgedruis. Ze spraken met elkaar, voor het eerst. Ze wist dat het fout was en dacht aan thuis, maar zijn ogen hielden haar gevangen. Ze hoopte op een teken van onechtheid of van lelijkheid. Het kwam niet. Ze vroeg of hij zin had om met haar te dansen. Terwijl ze bewogen op de muziek, keken ze elkaar aan. De wereld om hen heen vervaagde. Voorgoed.

Ik ben misselijk van de kronkelige weg. We rijden van Porto naar Braga. De kinderen vragen of het nog lang duurt en hij vraagt of ik zeker weet dat dit de goede weg is. Ik moet bukken om de landkaart te pakken. Mijn zeven maanden zwangere buik geeft niet mee. De bocht naar rechts maakt het nog erger. 'Auw!' 'Gaat het?' 'Ja. Nee. Stop!' Nog net op tijd kan ik mijn maag in de berm legen.

De buitenlucht is gevuld met rook door de bosbranden en de kinderen spelen indiaantje. Hij geeft me een nat doekje en een flesje water en kijkt me bezorgd aan met zijn donkere ogen. 'We hebben een magische steen gevonden,' roept de oudste. 'Komen jullie?' Als we bij de enorme kei aankomen vraagt mijn lief of ik zeker weet of ik er ook op wil klimmen. 'Natuurlijk,' zeg ik, 'maar ik maak eerst een foto.' Dan word ik door zes armen op de steen gehesen en kan ik meegenieten van het prachtige vergezicht.

Vrouw van de wereld moet bevallen

Als het om baren gaat kan ik mezelf inmiddels ervaringsdeskundige noemen. Drie keer heb ik het hele proces al mogen meemaken en het waren de mooiste en tegelijkertijd meest traumatische gebeurtenissen uit mijn leven, waar ik als uitvoerend kunstenaar nog jaren uit kan putten. Nou is het baren op zich niet zo heel bijzonder, gezien het feit dat er wereldwijd duizenden kinderen per dag geboren worden, maar dat het mij gegeven is 'leven te geven' kan ik nog steeds amper geloven. Mijn laatste ervaring op dit gebied, twee weken geleden, heeft me nog steeds in haar macht.

Een maand voor de bevalling werd geconstateerd dat ons kindje dwars lag: hoofdje rechts tegen mijn ribbenkast, billen links in mijn zij, beentjes naar beneden trappend in mijn kruis (au!) en armpjes overal en nergens. Een hele batterij aan gynaecologen heeft toen geprobeerd om op haar in te praten zodat ze haar positie zou veranderen. Maar het mocht niet baten. Toen gingen ze over op de fysieke aanpak en onder veel geweld probeerden ze haar in de juiste houding te dwingen. Ook dit wierp geen vruchten af, ons meisje bleef gewoon liggen zoals ze lag. Heimelijk was ik trots op dat kleine wezentje dat nu al zo koppig was. En terecht, wie wil er nou met zijn hoofd naar beneden liggen.

Het werd dus een keizersnee. Nou had ik al twee kinderen via de natuurlijke weg gebaard, oftewel vaginaal, zoals ze er in het ziekenhuis nog altijd aan toevoegen. Ik weet nog dat ik, de allereerste keer dat ik zwanger was, daar erg om moest lachen, omdat ik me niet kon voorstellen dat er nog mensen waren die niet wisten wat de natuurlijke weg was. Het lachen verging mij

echter snel, en ik begreep de toevoeging, want er voelde niets natuurlijks aan die weg.

Nee, ik was best tevreden met de diagnose dat het baby'tje er via een klein sneetje in mijn buik ongeschonden uit gewipt moest worden. Ik had via via gehoord dat een geplande keizersnee heel erg goed te doen was en bovendien noemde men het niet voor niets een keizersnee. Geen enkel lid van het koninklijk huis had ooit de ontberingen van een natuurlijke bevalling hoeven doorstaan. Ook mij zouden nu die ondraaglijke weeën, een openscheurende vulva, overmatig bloedverlies en eiergrote aambeien bespaard blijven.

Op D-day liep het echter anders dan gepland. Om halftwee zouden we aan de beurt zijn. Ik lag klaar in mijn ziekenhuis-hemdje, mijn man hield mijn hand vast en de opa's en oma's zaten al in de gang te wachten. Om halfdrie zaten we nog steeds zo. Om halfvier kregen we kramp in onze ledematen. Om vier uur kwam het verplegend personeel melden dat ze uitgelopen waren en het vandaag niet meer zouden redden.

Om vijf uur was er weer hoop, want ik kreeg weeën. Even afwachten, zeiden de zusters. Om zes uur geloofden ze me nog steeds niet. Om halfzeven ging de gynaecologe toch maar even voelen voor de zekerheid. Terwijl ze met haar hand in mijn vagina zat vroeg ze of ik nou definitief doodging. Even was ik in verwarring, toen begreep ik dat het om de serie ging waarin ik speelde. Ik gaf beleefd antwoord. 'Ja, ik ga dood, da's meestal definitief, hè.' Ze lachte om mijn grap, die niet als grap bedoeld was. Ik kreeg een heftige wee en werd woedend. Waarom moest ik terwijl we allemaal wisten dat het een keizersnee zou worden toch nog deze pijn ervaren? Wanneer was ik genoeg spoedgeval voor de spoedgevallen? Eindelijk werd er actie ondernomen.

Om kwart over zeven reed ik de OK binnen. Er stonden daar meer mensen klaar dan op de gemiddelde filmset. En allemaal in outfits zoals ik die alleen maar van series als ER ken. Net echt, dacht ik nog. Maar het was echt. Ik kreeg een echte ruggenprik, en mijn benen raakten verlamd. Toch voelde ik nog iets, het

schudden en trekken aan me. Ik werd bang. Wat als die verdooving niet helemaal gelukt was? Wat als ik het snijden voelde? Als ik echt zou sterven zoals op tv? Niet denken, denk aan het baby'tje dat je op de echo zag. Maar wat als het kind ook verdoofd is? Wat als ze niet gezond is? Wat als? Gelukkig was mijn man er, die mijn angst kon lezen.

Om vijf voor acht werd er een klein glibberig wormpje boven het scherm gehouden. 'Kijk, ze is geboren, u heeft een dochter!' Meteen werd ze weggehaald. Mijn man mocht mee om te kijken en ik bleef achter om dichtgenaaid te worden. Dat was het dus.

De daaropvolgende dagen kon ik me nauwelijks bewegen. Af en toe kreeg ik het kind in mijn armen gedrukt om haar de borst te geven. Daarna werd ze weer teruggelegd in het wiegje naast mijn bed. Ik keek naar haar en verbaasde me dat zij het was. Ik had haar nog niet eens naakt gezien. Haar nog niet eens echt goed kunnen bestuderen. De donshaartjes op haar rug, de kleine beentjes, het op en neer gaande buikje, de scherpe nageltjes aan haar teentjes. Dat meisje had ik voelen bewegen in mijn buik. Ik had de schokjes gevoeld als ze de hik had. Ik had mijn hand op haar hoofdje gelegd en tegen haar gepraat. Ze was in mij gegroeid zonder te ademen en nu lag ze naast me te knorren als een volleerd snurker. Ik had er zo naar verlangd om haar eindelijk te zien, maar de abruptheid waarmee ze van me was losgerukt deed me pijn. Lieve kleine Helena. Ik zie je naast me liggen. Je bent geboren. Maar binnen in mij voel ik je nog steeds: je hoofdje tegen mijn ribben, je billen in mijn zij, je beentjes trappend naar beneden en je armpjes overal en nergens.

Gelijkenis

We worden er gek van, mijn man en ik. Elk bezoekje gebeurt het weer. Ze komen binnen, de familieleden, wij worden bruusk opzij geduwd, ze stormen op Helena af en dan begint het. ‘O, wat gaat het hard, hè.’ ‘Wat is ze weer gegroeid. Ongelofelijk!’ ‘Ze heeft een heel ander gezicht gekregen.’ Hoe het dan verder gaat is verschillend.

Mijn tak van de familie uit zich ongeveer zo: ‘Wa ’n ronde kop. Da ha ons El ok toen ze nog een baby’tje was. En die hetze ok nog lang gehouwe. Ja, die bolle toet hetze van onze kant. Die grote oge van wie hetze die toch? Natuurlijk ok gewoon van mijn. En kijk, da kinneke da’s is ok echt van de Geenes [mijn moeders naam]. En hoe da mundje stoat; een echte Van Rijnen-trek. Van de vaders kant zie ’k er nie zo veul in. Nee.’

Mijn mans achterban klinkt als volgt: ‘Wat een prachtige grote ogen. Ze zijn blauw, net als die van mij.’

‘Nee, ze zijn al niet meer blauw, kijk dan goed, ze zijn groen, en waarschijnlijk worden ze bruin, net als mijn ogen. Trouwens, de vorm is helemaal haar vaders vorm. En hij heeft mijn ogen. Dus.’

‘Nou, maar ze lijkt wel op me. Ik zal eens foto’s meenemen van mij als baby.’

‘Hoe kan ze nou op jou lijken? Ze lijkt op je zoon, je weet toch nog wel hoe hij eruitzag als baby? En iedereen heeft altijd gezegd dat hij op mij lijkt. Dus.’

‘Ja, je hebt gelijk. Maar kijk nou hoe ze lacht. Zo lach ik ook.’

‘Ach nee, zo lach jij helemáál niet. Dat is precies K’s lach en zo lach ik...’

‘Ja, ja, zo lach jij ook dus. Maar ik maakte haar aan het lachen. Ze heeft mijn gevoel voor humor.’

Nou heb ik wel wat overdreven maar toch. En omdat baby’s nogal veel veranderen, herhaalt dit ritueel zich elke maand, wat zeg ik, elke week. Zo ontstaat er steeds een andere theorie over welk trekje van welk familielid komt. Zoeken naar de oorsprong, dat is het. Naar iets wat je verbindt met elkaar. ‘Die ene teen die krom groeit, dat zit al jaren in onze familie.’ ‘Die weerborstels in het haar zitten al generaties op dezelfde plek.’ ‘Diezelfde vingerkootjes die zo soepel zijn. Kijk maar, je kunt ze zo naar achteren buigen. Kijk dan hoe ver! O... sorry. Dat was iets te ver. Bij mij gaat het wel altijd zo ver. Gaat het, kleintje? Stil maar. Misschien moeten we even een dokter bellen.’

Borsten

‘Mama, je hebt grote tieten,’ zei Feline gisteren. ‘Je mag geen tieten zeggen,’ zeg ik nors. ‘En ik weet dat ze groot zijn, ze zitten vol met melk.’ ‘Wat mag ik dan zeggen?’ ‘Je moet borsten zeggen. Tieten is geen net woord.’ ‘Waarom zit er melk in je borsten, mama?’

Ja, soms vergeten we waar die dingen voor op ons lichaam ook alweer voor dienen. Maar als je net een baby hebt gekregen en het loopt zoals moeder natuur het gepland had word je weer meteen met je neus op de feiten gedrukt. Mijn borsten zijn drie keer hun normale formaat en spatten bijna uit elkaar van de melk. Soms moet ik mijn kleine meisje wakker maken om haar te smeken of ze alsjeblieft wil gaan drinken. Gelukkig geeft ze meestal wel gehoor aan mijn verzoek. De eerste hap is altijd het pijnlijkst, maar na een paar slokjes is de verlichting nabij. Als ze dan klaar is met drinken voelt even alles weer normaal. Mijn borsten zijn weer zacht en weer van mij. Maar lang duurt dat moment niet, want na goed een uur beginnen ze alweer te groeien.

Als mijn man later thuiskomt roept Feline tegen hem: ‘Jij hebt platte borsten! Hi hi.’ ‘Kijk naar je eigen tietjes, jij boefje,’ roept hij vrolijk terug. ‘Ah, je mag geen tietjes zeggen van mama.’ ‘Klopt,’ zeg ik streng, ‘tieten is een plat woord.’ ‘Tietjes klinkt toch wel lief,’ zegt hij voorzichtig. ‘Oké dan,’ zucht ik, ‘jullie mogen die van jullie tietjes noemen, maar die van mij blijven borsten.’

’s Avonds als we in bed liggen vertelt mijn man dat borsten ook een heel andere functie hebben: ‘Toen wij mensen nog niet rechtop liepen, besprongen de mannetjes de wijfjes van achte-

ren, zoals de meeste dieren dat doen. De natuurlijke aantrekkingskracht van de ronde vormen van de billen zorgde ervoor dat de voortplanting veilig werd gesteld. Toen we eenmaal rechtop gingen lopen moesten de wijfjes er lekker uit blijven zien voor de mannetjes, dus groeiden de borsten in de vorm van de billen. Dus borsten zijn eigenlijk nepbillen.’ ‘En wijfjes zijn eigenlijk vrouwen,’ voeg ik eraan toe. Hij kijkt me aan en zegt uitdagend: ‘Vrouwtjes, mag ik toch wel zeggen.’ ‘Neeeee!’ zeg ik bits. ‘En afblijven, want deze vrouw heeft heel pijnlijke borsten!’ ‘Ach, da’s nou jammer,’ zegt hij, ‘maar gelukkig zijn er altijd de billen nog.’

Achterstallig onderhoud

Misschien hebben sommigen van jullie een perfect gestructureerd leven, maar ik laat nogal wat steken vallen. Zeker als ik het heel druk heb. De to-do-list wordt steeds langer. Bovenaan staat in keurig handschrift geschreven: *Bank bellen, tandarts bellen, kno-arts voor Feline, David rapport zoeken en inleveren, verwarmingsinstallateur bellen voor controle koolmonoxide, mail beantwoorden, Vitamine D kopen voor Helena.* Mijn gekrabbel op de lijst wordt steeds moeilijker te ontcijferen. *Boes.* O ja, zijn broek moet korter gemaakt worden. *M. feest.* Welke M? Marieke natuurlijk. Ze is overmorgen jarig. Ik moet nog een cadeautje kopen én oppas regelen. *Interview.* Met wie, wat en waar? Er staan nog wat onduidelijke letters en dan houdt het ineens op. Dit betekent dat ik geen tijd meer had om het lijstje aan te vullen. Maar de denkbeeldige lijst in mijn hoofd is gegroeid. Er is zoveel achterstallig onderhoud. Waar moet ik beginnen? In paniek begin ik rond te bellen. Nee hè, de tandartsafspraak was vorige week. Waar is dat rapport van David? Misschien in die paar nog onuitgepakte dozen. Ik kieper ze om en wrijf de papieren uit over de vloer. Ik vind vier rekeningen die ik een maand geleden al had moeten betalen. Waar zijn de bankenveloppen? Terwijl ik koortsachtig zoek word ik gebeld of ik overmorgen auditie kan doen? Natuurlijk, zeg ik enthousiast. Ik zoek mijn agenda. Als ik ophang zie ik 'm onder mijn bureaustoel liggen en wat blijkt: ik heb een dubbele afspraak gemaakt. Terugbellen. Bezet. Dan maar per mail. Ik open mijn mailbox en zie twintig nieuwe berichtjes. Ik vergeet mijn missie en begin met antwoorden. De bel gaat. Voor de deur staat een onbekende vrouw. Ik kijk haar vragend aan. Ze kijkt vragend terug. Ze helpt me: een interview over jonge moe-

ders met een succesvolle carrière. ‘Natuurlijk. Kom binnen!’ roep ik, ik voel mijn hartslag stijgen. Terwijl ik zogenaamd rustig thee inschenk, probeer ik zo snel mogelijk te praten. Ik heb nog precies twintig minuten, voordat ik de kinderen weer moet halen van school. Net voordat ik weg moet vraagt ze: wat is het moeilijkste aan je drukke leven? Ik antwoord: het schuldgevoel. Terwijl ik het uitleg vergeet ik de tijd. Hyperventilerend kom ik op het schoolplein aan. ‘Waarom ben je zo laat, mama?’ vraagt David. Feline drukt een enveloppe in mijn hand en schreeuwt (ze schreeuwt altijd, omdat ze zo slecht hoort. Shit, wéér vergeten de kno-arts te bellen). ‘Die moet je meteen lezen van juf!’ In vetgedrukte letters staat er: *Uw kind heeft luizen.* Oké, meer kan ik niet aan. Ik zucht diep, neem een hap lucht en zeg: ‘Kom, we gaan lekker chocolademelk drinken in de stad.’ Morgen ga ik mijn leven herstructureren.

Scheiden

Dat er veel nadelen zitten aan het scheiden mag voor iedereen duidelijk zijn. Het is een vrij lang en zenuwslopend proces. Maar als uiteindelijk alle strijd is geleverd en de afspraken staan zwart op wit. Als de gemoederen tussen de ex-partners zijn gekalmeerd en de kinderen weer ongeremd blij, luidruchtig, verdrietig, boos en grappig kunnen zijn. Als nieuwe huizen betrokken zijn, nieuwe partners gekozen en nieuwe levens begonnen. Dan kun je jezelf gelukkig prijzen met de beslissingen die je genomen hebt en het gezinsleven dat je nu leidt.

Ik heb dus een samengesteld gezin. David en Feline wonen bij ons maar zijn eens in de veertien dagen van donderdag tot maandag bij hun vader. Verder zijn alle vakanties en alle feestdagen gedeeld. In het begin moest ik er erg aan wennen dat ik niet meer alles van mijn eigen kinderen meemaakte. Ik had de neiging om tot in detail door te vragen wat ze gedaan hadden, of ze het leuk hadden gevonden, wat ze gegeten hadden, enzovoort. Maar meestal wilden ze helemaal geen verslag doen. Ik moest leren om los te laten. Nu vraag ik ze nog wel hoe het was, maar laat ik ze zelf komen met de verhalen. Het belangrijkste is dat ze blij thuiskomen.

Ik geniet nu ook van de rust op de dagen dat ze er niet zijn. Voor Helena heb ik meer aandacht en ook mijn man en ik hebben meer tijd voor elkaar. Maar dan zomervakantie. Of je ze vier dagen niet ziet of drie weken, dat is nogal een verschil. Het is het einde van die periode en ik mis ze. Ik kijk naar hun foto's, droom over ze, denk ze te zien tussen groepen kinderen, hoor hun stemmetjes in mijn hoofd en heb hele gesprekken met ze. Ik mis de herrie in huis en de voortdurende vragen: Mama, mag

ik dit? Mama, doe je mee? Mama, gaan we nou? Ik mis de uitdrukking op hun gezichten als ze me ontdekken op het schoolplein, het samen eten, het lachen over onzingrappen, het gillen als ze met mijn man stoeien. Ik mis de knuffels en de kusjes. Ik mis het eindeloze gekwebbel van Feline. Ik mis de serieuze verhalen van David. Ik mis het potje pesten met kaarten. Ik mis zelfs het gekibbel. Praten aan de telefoon helpt niet. Ja, heel even, maar daarna mis ik ze nog meer.

Nog vier dagen en dan kan ik ze eindelijk weer in mijn armen sluiten. Maar tot die tijd moet ik het doen met de foto's van onze laatste vakantie.

Dat is dus het grootste nadeel aan scheiden: het gemis.

Iemand zei laatst tegen me: 'Ah joh, dan kun je vast wennen voor als ze uit huis gaan.'

Geheim contact

Het is schrikbarend hoe gemakkelijk het tegenwoordig is om een buitenechtelijke affaire te beginnen. Daar waar vroeger de drempel nog wat hoger was, ik bedoel voor het bellen of aanbellen is heel wat meer moed nodig, is het nu zo gepiept om een multi-interpretabel tekstje met een smiley te sturen. Zo kun je regelmatig een hengeltje uitgooien en rustig afwachten tot er een visje hapt. En, héél belangrijk, je hoeft geen gezichtsverlies te lijden als dat niet gebeurt.

Ik heb al tientallen keren, subtiel of soms wat minder subtiel, een aanbod gekregen op mijn telefoon of laptop. Terwijl ik toch al jaren gebonden ben. Nou voel je ze meestal van ver aankomen en kun je ze vakkundig afhandelen. Maar soms komen ze uit onverwachte hoek: de vader van een kind op de crèche, een collega die altijd zo lyrisch is over zijn vriendin, de tandarts of gewoon een complete vreemde. Zo belde er net een man die een verkeerd nummer had ingetoetst; mijn nummer. Hij was verbaasd een vrouwenstem te horen en vroeg twijfelend of dit niet het nummer van Peter was. Ik antwoordde vriendelijk dat het echt mijn nummer was. Hij verontschuldigde zich en zei me dat hij verder ging zoeken naar Peter, hoewel Peter lang niet zo'n mooie stem had. We hingen op. Een minuut later gaat mijn telefoon weer. Ik denk: daar zul je 'm weer hebben, dus ik neem op met: hallo, met Peter. Hij moet lachen om mijn grapje, zegt sorry en belooft dat hij me niet meer zal storen. Drie minuten later: een sms. Hallo, Elle met de mooie stem... Het spijt me dat ik je lastig heb gevallen. 't Zal niet meer gebeuren :-)

Bart. Zo snel kan het dus gaan. Voor je het weet maak je grapjes met Bart. Die toch zo geestig blijkt te zijn. Je wisselt wat moei-

lijkere teksten uit en wat blijkt: hij is ook nog slim ook. Dat hij gevoelig is maak je op uit de sms die gaat over het stuklopen van zijn relatie, en dat hij knap is kun je uiteindelijk zien op de vage foto die hij je stuurt. Multi-interpretabel. Je kunt er al je nieuwsgierigheid, al je fantasieën en al je dromen over een nieuw en ander leven in kwijt.

Ik heb het sms'je gewist. Ooit heb ik dat niet gedaan en ben ik ingegaan op de vraag of ik al een beetje kon wennen aan het slechte weer in Nederland. 'Nee,' was mijn antwoord.

Met die man ben ik nu getrouwd en heb ik een kind. Dus wees gewaarschuwd.

Auditie

En dan gaat de telefoon. Of ik auditie wil doen voor een nieuwe comedy. Ik luister aandachtig naar de personagebeschrijving en denk: dit is mijn rol. Het gaat over een voetbalvrouw die haar status als celebrity niet wil opgeven, ook al loopt de carrière van haar man ten einde. Ze zet alles op alles om haar man weer topfit te maken om er uiteindelijk zelf van te kunnen profiteren.

Hoe bereid ik me voor? Eerst print ik de tekst uit van de scène die ik moet spelen. Van het computerscherm af kun je niet leren. Ik lees het een paar keer voor mezelf en interpreteer het dan op verschillende manieren. Dan leer ik het uit mijn hoofd. De twee dagen die hierop volgen sluimeren de tekst, het personage, de tegenspeler, de serie permanent in mijn hoofd. Op de momenten dat het kan praat ik hardop in mijzelf. Terwijl ik autorijd, onder de douche sta, de was vouw en Helena verschoon.

Dan is het eindelijk D-day. Al vroeg in de ochtend zoek ik in mijn kast naar een geschikte outfit. Héél belangrijk dat je altijd precies zo gekleed bent als het type dat je gaat spelen. Dit is ook meestal het moment dat ik er niet uit kom. Ik begin over alles te twijfelen en vraag iedereen die in de buurt is om advies: de werkster, de buurvrouw, Helena. Als ik eindelijk gekozen heb begint de stress van de make-up en het haar. Toch lukt het me om op tijd klaar te zijn met mijn minimetamorfose. Nu als een speer naar de casting. Echt zenuwachtig ben ik niet, daar heb ik al te vaak auditie voor gedaan, maar toch blijft het spannend. Komt het wel goed over? Klikt het met mijn medespeler? Op een rij zitten daar: de regisseur, de producent, de cameraman, de castingagent en mijn tegenspeler. Eerst moet ik me voorstellen in de camera ('we weten natuurlijk allemaal wel wie je bent, ha

ha ha'), en dan kan ik de scène gaan spelen. Het gaat goed. Of ik het ook zus of zo kan. 'Túúrlíjk, geen probleem.' Ze lachen. Niet onbelangrijk voor een comedy. Ja, ik hoor het goed, ze lachen veel zelfs. En dan ben ik klaar. Ik ga naar huis met een goed gevoel en denk: ik heb de rol!

Een week lang hoor ik niets. Dan eindelijk een telefoontje: 'Hoi Elle, je hebt een heel goede test gedaan, maar helaas, je bent niet aangenomen!' Shit.

Afgewezen worden went nooit echt. Pas na drie dagen zijn het rotgevoel, de beelden van de leuke serie en de teksten uit mijn hoofd, en kan ik weer door naar de volgende auditie.

Groothedswaan

Dat ik lijd aan groothedswaan is wel duidelijk. Maar hoe groot deze waan is zal ik in alle eerlijkheid opbiechten.

Voorbeeld één: voetbal. Wat gebeurt er in mijn hoofd als ik naar een wedstrijd kijk? Eerst zoek ik, dat moet ik eerlijk toegeven, naar wie het knapste hoofd heeft op het veld. Dan probeer ik het mooiste lijf te ontdekken, en dan, als de wedstrijd al een helft erop heeft zitten, ga ik kijken naar de bewegingen, en denk: goh, best wel een geinig spelletje. Ziet er niet echt moeilijk uit. Ai, wat een misser, die zou ik wel gehad hebben. Kijken, man! Qua spelinzicht blinken die jongens ook niet uit. Tjonge, jonge, dat kan echt wel sneller. En dan ineens is het er: mijn conclusie: als ik me een beetje op die sport had gericht was ik een goeie geworden. Briljant misschien wel.

Voorbeeld twee: ik kijk naar een talentenshow op tv, en zie de ene na de andere potentiële zangeres haar kans grijpen. De meeste vallen ook meteen weer van hun zelfgeknutselde voetstuk af. Een illusie armer. Maar met elke afvaller word ik een illusie rijker. En dan heb ik het weer: ik weet zeker dat ik de sterren van de hemel zou zingen.

Voorbeeld drie: ik zie een film waarin een bergbeklimmer zijn uiterste best doet om het evenwicht te bewaren en zeer gecontroleerd zijn handen en voeten verzet. Dan breekt er een haak. De klimmer raakt uit balans en valt achterover. Bungehend aan het touw is hij overgelaten aan zijn lot. Ik stoot mijn lief aan en zeg: 'Hij kan toch gewoon omhoog klimmen!' Hij beweert vervolgens dat dat niet zo gemakkelijk is en opnieuw hoor ik mezelf denken: ach, ik zou dat wel kunnen, hoor!

Gelukkig heb ik in de loop van de jaren geleerd om mijn con-